

me måde som beskrevet ovenfor vedrørende betaling for selve den finansielle tjenesteydelse.

Det er i alle tilfælde en forudsætning for at afkræve forbrugeren betaling for afholdte udgifter til udførelsen af en opgave, at forbrugeren er blevet oplyst om størrelsen af gebyret mv. og har samtykket i dets afholdelse inden fortrydelsesfristens udløb, jf. ovenfor.

Til stk. 3 og 4. Bestemmelserne regulerer parternes pligt til tilbagebetaling/tilbagelevering af modtagne beløb/ydelser og tilsigter at gennemføre artikel 7, stk. 4 og 5, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Bestemmelsen i *stk. 3* vedrørende *den erhvervsdrivendes* tilbagebetalingspligt svarer til, hvad der gælder for aftaler indgået uden for fast forretningssted og fjernsalg af varer og ikke-finansielle tjenesteydelser, jf. herved lovforslagets § 21, stk. 4, dog med den forskel, at den erhvervsdrivende ved finansielt fjernsalg kan fratække det beløb, som forbrugeren i henhold til bestemmelsen i *stk. 1* kan pålægges at betale for den allerede leverede del af ydelsen.

Bestemmelsen i *stk. 4* vedrører *forbrugers* pligt til at tilbagebetale modtagne ydelser og vil f.eks. være af betydning i et tilfælde, hvor aftalen angår en finansiell tjenesteydelse, der består i en kreditaftale, og hvor lånet er blevet udbetalt til forbrugeren.

Ligesom ved tilbagetræden fra en aftale indgået uden for fast forretningssted eller en fjernsalgsaftale vedrørende en vare, jf. herved den gældende lovs § 9, stk. 2, og § 12 c, stk. 2, jf. § 9, stk. 2, samt lovforslagets § 21, stk. 4, sidste pkt., må forbrugeren antages at have tilbageholdsret i det modtagne, indtil vederlaget eller den betalte del heraf tilbagebetales. Det samme gælder den erhvervsdrivende, der i medfør af *stk. 4* har krav på at få det modtagne tilbage ved forbrugers tilbagetræden fra aftalen.

Til kapitel 5

Med de foreslåede bestemmelser i § 23, *stk. 1* og *3*, er der tale om en videreførelse af den gældende regel i forbrugeraftalelovens § 13 e.

Denne bestemmelse er indsat ved lov nr. 442 af 31. maj 2000 med henblik på gennemførelse af artikel 6, *stk. 4*, i det generelle fjernsalgsdirektiv. Der henvises til Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5964. Reglen blev ved gennemførelsen gjort generel, således at den gælder i relation til både aftaler indgået ved fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted. Bestemmelsen gælder endvidere i tilfælde, hvor en aftale i medfør af lovens bestemmelser ikke er bindende for forbrugeren. Denne sidstnævnte del af be-

stemmelsen vil fortsat have betydning, nemlig i relation til den foreslåede regel i lovforslagets § 7.

Den gældende regel i forbrugeraftalelovens § 13 e berøres ikke af fortrydelsesreglerne efter artikel 6 i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, og den kan dermed videreføres uændret. Forbrugeren må dog antages selvstændigt at kunne fortryde kreditaftalen efter reglerne i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Bestemmelsen i *stk. 2* tilsigter at gennemføre det finansielle fjernsalgsdirektivs artikel 6, *stk. 7*, 2. led, hvorefter forbrugers udøvelse af fortrydelsesretten vedrørende en fjernsalgsaftale om en finansiell tjenesteydelse medfører, at en til denne aftale knyttet anden fjernsalgsaftale om tjenesteydelser ophæves.

Bestemmelsen må antages at omfatte tilfælde, hvor der består en nær sammenhæng mellem hovedaftalen og den tilknyttede aftale, og hvor den tilknyttede aftale på grund af denne sammenhæng mister sin betydning, hvis hovedaftalen bortfalder. Hvis der ikke består en sådan nær sammenhæng mellem aftalerne, vil der derimod være tale om to selvstændige aftaler.

Hensynet bag bestemmelsen må antages at være, at forbrugeren, hvis denne fortryder en aftale, og en hertil knyttet anden aftale af denne grund bliver værdiløs, skal kunne blive løst også fra den tilknyttede aftale.

Bestemmelsen vil kun være relevant i tilfælde, hvor der overhovedet er adgang til at fortryde »hovedaftalen«, og således f.eks. ikke i tilfælde, hvor fortrydelsesfristen for denne aftale er udløbet, eller hvor hovedaftalen vedrører en finansiell tjenesteydelse, hvis pris afhænger af udsving på kapitalmarkedet, jf. nærmere lovforslagets § 17, *stk. 2*, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

Det følger af direktivbestemmelsen, at ophævelsen af den tilknyttede aftale ikke må medføre, at forbrugeren pålægges en bod. Dette krav må anses for opfyldt ved den gældende regel i § 13 e, *stk. 2*, der foreslås videreført uændret i lovforslagets § 23, *stk. 3*.

Som også anført i bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 13 e, *stk. 2*; jf. Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5964, omfatter reglen ikke beløb, som forbrugeren har modtaget som lån i henhold til kreditaftalen. Disse beløb skal således tilbagebetales til kreditgiveren.

Forbrugeren vil som udgangspunkt heller ikke kunne få tilbagebetalt et eventuelt vederlag for bevilling af kreditaftalen eller andre stiftelsesomkostninger.

I de tilfælde, hvor der foreligger et oprindeligt trepartsforhold i forbrugerkreditkøb af *løsøre*, jf. kreditaftalelovens § 5, nr. 2, og hvor forbrugeren, når denne fortryder hovedaftalen med sælgeren, kan kræve hele